ΕΤΟΣ Ζ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 21 Νοεμβρίου 1893 Ἀριθ 328

# Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
**Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν**
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ρόδα καὶ Ἄκανθαι. — Ἡ Λίμνη τοῦ Λαμαρτίνου (ὑπὸ Ἀτθίδος). — Περὶ μουσικῆς (ὑπὸ δος Ἑλ. Παπαδάκη).—Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος. — Τὸ ἑλληνικὸν θέατρον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. — Γυναικεῖος Κόσμος. — Ἀναγνώσματα.—Θέατρα. —Ἀλληλογραφία. — Συνταγή — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

# ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΑΚΑΝΘΑΙ

Ρόδα καὶ γυναῖκες, πράγματα συνώνυμα λέγουν οἱ ποιηταί. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικον. Μήπως τὸ ρόδον δὲν εἶναι τὸ ὡραιότερον ἄνθος τοῦ κήπου, ὡς ἡ γυνὴ τὸ θελκτικώτερον πλάσμα τοῦ οἴκου;

Μήπως τὸ ρόδον δὲν τέρπῃ τὴν ὅρασιν διὰ τῶν ὡραίων χρωμάτων του καὶ δὲν ἡδύνῃ τὴν ψυχὴν διὰ τῶν γλυκέων ἀρωμάτων του; Ἀλλὰ καὶ ἡ γυνὴ δὲν εἶναι τὸ κόσμημα τοῦ οἴκου, κόσμημα περικαλλὲς καὶ ἐπίχαρι, τέρπον τὴν ὅρασιν διὰ τοῦ κάλλους της καὶ θέλγον τὴν ψυχὴν διὰ τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων της;

Καὶ ὡς τὸ ρόδον θάλλει εἰς πᾶσαν τοῦ ἔτους ἐποχήν, ὡς εἶναι κόσμος καὶ σέμνωμα τοῦ κήπου καὶ ὅταν ἔτι ψυχρὸς καὶ παγερὸς βορρᾶς ρίπτῃ ἀπόνως τὰ πέταλά του εἰς τὴν γῆν, οὕτω καὶ ἡ γυνὴ εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, εἰς πᾶσαν τοῦ βίου περίοδον διατηρεῖ τὴν χάριν καὶ τὴν γοητείαν, τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο τῆς ἀγάπης καὶ ἀγνότητος, τῶν δύω ὑψίστων ἀρετῶν, δι' ὧν ὁ θεὸς ἐκόσμησε τὴν καρδίαν της.

Ἀλλ' ὡς τὸ ρόδον ἔχει ἀκάνθας, οὕτω καὶ ἡ γυνὴ ἀκολουθεῖται καθ' ὅλον τὸν βίον της ὑπὸ θλίψεων καὶ πικριῶν, αἵτινες πολλάκις τὴν κάμνουν ἐπιλήσμονα τῶν εὐεργετικῶν δώρων, δι' ὧν τὴν ἐπροίκισεν ἡ φύσις. Ἡ θλῖψις, ἡ πικρία, ἡ λύπη καὶ στιγμιαία ἔτι ὅταν εἶναι, ἀφίνουν ὄπισθεν αὐτῶν ζωηρὰ πάντοτε τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς των. Τόσον ζωηρά, ὥστε νὰ ὑπάρχουν γυναῖκες διϊσχυριζόμεναι, ὅτι ὁ βίος των εἶναι σειρὰ θλίψεων καὶ πικριῶν, σειρὰ ὀδύνης καὶ πόνου.

Ναί! ὑπάρχουν ἄκανθαι αἰχμηραί, περιαλγῶς κεντῶσαι, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὰς τὸ ρόδον θάλλει πάντοτε μυροβόλον, καλλίχρωμον, πλήρες ζωῆς καὶ κάλλους.

Διατί νὰ νομίζωμεν ὅτι κλῆρος τῆς ζωῆς μας πρέπει ἀποκλειστικῶς νὰ εἶναι ἡ εὐτυχία; Διατί τοὐναντίον νὰ μὴ ἐννοῶμεν ὅτι ἡ εὐτυχία εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἐν τῇ ζωῇ μόχθων καὶ ἀγώνων μας, ὅτι εἶναι τὸ γέρας, τὸ ὁποῖον ὁ θεὸς τείνει εἰς τὸν ἀτρόμητον καὶ γενναῖον νικητήν, τὸν ἐξελθόντα τῆς μάχης μὲ τὸν στέφανον τῆς νίκης καὶ τοῦ ἡρωϊσμοῦ ἀνὰ χεῖρας.

Διέρχεται ἡ νεότης μου χωρὶς χαράν, χωρὶς τέρψιν, χωρὶς εὐτυχίαν, σκέπτεται περίλυπος νεᾶνις, ἀπαριθμοῦσα ἀνὰ πᾶσαν ἑσπέραν τὰς πικρίας, τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς διαρρευσάσης ἡμέρας. Ἀπογοητεύσεις! πομπώδης λέξις, διερμηνεύουσα κατάστασιν ψυχῆς καὶ φαντασίας νοσούσης. Ἀπογοήτευσις! διότι ὁ καιρὸς ἦτο ὁμιχλώδης καὶ δὲν ἐξήλθομεν εἰς περίπατον. Ἀπογοήτευσις! διότι τὸ φαγητὸν δὲν ἦτο τῆς ἀρεσκείας μας. Ἀπογοήτευσις! διότι τὸ ἔνδυμά μας ἀπέτυχε, ἢ διότι ἡ ἀναμενομένη φίλη δὲν μᾶς ἐπεσκέφθη, ἢ διότι μελετωμένη ἐκδρομὴ ἐνακυάγησε, ἢ διότι κύριός τις, ὅστις μᾶς κάμνει νὰ ὀνειροπολῶμεν ὅταν δὲν τὸν βλέπωμεν, δὲν ἐφάνη ἢ ἦτο ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος ἢ φιλόφρων πρὸς ἄλλας.

Ἰδοὺ αἱ συνήθεις τῆς ἀπογοητεύσεως τῆς νεότητος αἰτίαι. Ἰδοὺ τί ἀποτελεῖ τὰς πικρίας, τὰς θλίψεις, τὰς ἀκάνθας τῶν θαλερῶν τούτων ρόδων.

Ἐὰν ὅμως ἐσυνείθιζομεν νὰ μὴ θεωρῶμεν ἑαυτὰς ὡς ἄξονα τοῦ κόσμου περὶ τὸν ὁποῖον νὰ περιστρέφηται πᾶσα εὐτυχία καὶ χαρά, ἐὰν ἐσυνειθίζομεν νὰ ἀντλῶμεν τὴν ἰδίαν ἐκ τῆς τῶν ἄλλων εὐτυχίας, τότε ἡ βροχὴ τῆς ἡμέρας θὰ μᾶς ἔτερπε, διότι ἡ διψῶσα γῆ καὶ τὰ πεινῶντα τρυφεροῦ χόρτου ζῶα ἀνακουφίζονται καὶ νέαν ζωὴν καὶ θάλπος ἀποδίδουν.

Ἄλλως τε εἰς ἀντιστάθμισμα τῶν μικρῶν αὐτῶν στενοχωριῶν δὲν ἀρκεῖ εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης ἡ συναίσθησις ὅτι εἶναι

νέα, ὑγιής, ὅτι ἔχει οἰκογένειαν ἣν ἀγαπᾶ, καὶ ἥτις μεριμνᾶ καὶ διὰ τὸ παρὸν καὶ διὰ τὸ μέλλον της! Δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτὰς ἡ συναίσθησις ὅτι παντοῦ σκορπίζουν τὴν χαράν, ὅτι ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ των αἱ ρυτίδες ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὸ κατηρὲς καὶ σύνοφρυ τοῦ πατρὸς μέτωπον, ὅτι τὸ ἕτοιμον νὰ ρεύσῃ ἀπὸ τῶν ὀρθαλμῶν τῆς μητρὸς δάκρυ στεγνόνει εἰς αὐτὴν τὴν πηγήν του, ὅτι εἶναι ἡ εὐεργετικὴ τῶν μικροτέρων ἀδελφῶν πρόνοια, ὅτι εἶναι τὸ καύχημα τῆς γραίας μάμμης; Καὶ ποία μεγαλητέρα εὐτυχία τῆς συναισθήσεως ὅτι σκορπίζομεν αὐτὴν εἰς πάντας τοὺς περὶ ἡμᾶς;

Ρόδον ἡ γυνή, ἀλλὰ μὲ προορισμὸν νὰ αἰσθάνηται τὸ ἄρωμα τῶν ρόδων, ἄτινα ἡ ζωὴ σπείρει εἰς τὸν δρόμον της καὶ νὰ μεταδίδῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν δύναμιν νὰ ἀπολαμβάνωσι τὸ ἄρωμα τοῦτο.

Ρόδον ἡ γυνή, ἀλλὰ φέρουσα ἐν τῇ καρδίᾳ της τὴν οὐρανίαν ἀποστολήν, νὰ ἀποκαθαίρει τὰ ρόδα τῆς ζωῆς ἀπὸ τὰς βιωτικὰς μερίμνας, τὰς ἀκάνθας των, καὶ δι' αὐτῶν νὰ ἀνακουρίζῃ τὴν ψυχὴν ἐκείνων, ὧν ἐτάχθη ἄγγελος εὐεργετικὸς καὶ παρήγορος.

Δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τοῦτο θυσία, οὔτε ἀγών, οὔτε κἂν κόπος. Ἀγάπη μόνον. Ἀγάπη πρὸς τὴν φύσιν, πρὸς τὴν οἰκογένειαν, πρὸς τοὺς φίλους, πρὸς τοὺς πάσχοντας, πρὸς τοὺς δυστυχεῖς. Ἀγάπη πρὸς ὅ,τι καλὸν καὶ μέγα καὶ εὐγενὲς καὶ ὡραῖον. Ἀγάπη, ἥτις μᾶς ὑψοῖ ὑπεράνω τῶν μικρῶν ἀθλιοτήτων τῆς ζωῆς, καὶ ἥτις μᾶς πλησιάζει πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἀγάπη, δι' ἧς εὐχαρίστως θυσιάζομεν ὑπὲρ τῶν ἄλλων τὰς ἰδικάς μας ἀπολαύσεις. Ἀγάπη, ἥτις ἀνακόπτει εἰς τὰ χείλη μας ψυχρὸν λόγον, ἥτις θάπτει εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας πικρὸν αἴσθημα, ἥτις διασκεδάζει πικρὰν σκέψιν. Ἀγάπη διὰ τὴν στοργήν, ἥτις περιέβαλε τὸ λίκνον μας! Ἀγάπη διὰ τὴν στέγην, ἥτις μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ τὰς καταιγίδας! Ἀγάπη διὰ τὰ μαγευτικὰ δῶρα τῆς γῆς! Ἀγάπη διὰ τὴν φιλίαν, ἥτις ἀνθίζει τὴν ὁδὸν τοῦ βίου μας! Ἀγάπη διὰ τὸ ἄστρον, ὅπερ φωτίζει τὴν νύκτα τῆς ζωῆς μας!

Οὕτω φερόμεναι ἐπὶ τῶν ροδίνων πτερύγων τῆς *Ἀγάπης* οἱ πόδες μας δὲν σκοντάπτουν πλέον εἰς τὰς ἀκάνθας, καὶ αἱ κεφαλαί μας ξανθοπλόκαμοι ἢ λευκότριχες φέρουσι πάντοτε ἀειθαλῆ καὶ μυροβόλον τὸ πολυτιμότερον τῶν διαδημάτων: *στέφανον ἐκ ρόδων.*

## ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΝ

*Ποθεινὴ φίλη,*

Ἀπὸ πολλοῦ ἀνέμενον σπινθῆράς τινας τοῦ ποιητικοῦ σου ταλάντου· κρίσεις καὶ ἰδέας ἐπὶ τῆς Λίμνης τοῦ Λαμαρτίνου, ἧς τὴν μετάφρασιν, τὴν ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ Ἀρ. Βαλαωρίτου ποιηθεῖσαν, σοὶ ἔπεμψα ὡς ἐνθύμιον διὰ τῆς ἀδελφῆς σου. Τοιαύτην ἔφερον καὶ ἐγώ, ὡς ἐγκόλπιον, ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ, ταξειδεύουσα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ἀθήνας.

Ἡ σιγὴ τῆς ὡραίας νυκτός, ὁ βαυκαλιστικὸς ῥόχθος τῶν κυμάτων, τὰ ὑπὸ τοῦ ἀργυροειδοῦς φωτὸς τῆς σελήνης λαμπυρίζοντα ὕδατα, ἡ ἀνταύγεια μυριάδων ἀστέρων, ἀνταυκλωμένων ἐπὶ τῆς λείας ἐπιφανείας των, ἡ θάλασσα πλαισιουμένη ἀναπαρίστανον τὴν Λίμνην αὐτὴν καὶ συγκινήσεις καὶ ῥεμβασμοὺς μοὶ ἀπέσπων. Τὰς ἐντυπώσεις καὶ ἀπολαυστικὰς ἀναμνήσεις, πετῶντι καλάμῳ μεταδίδωμί σοι. Δὲν ἀξιοῦσι κρίσεις φιλολογικὰς καὶ βλέψεις ποιητικῆς δεινότητος αἱ ἀμυδραὶ ἐκλάμψεις τῆς φαντασίας καὶ αἱ ἀσθενεῖς ἐκδηλώσεις τῆς παθαινομένης καρδίας.

## ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ-ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Ξυνωρὶς αὐτοφώτων ἀστέρων εἰς τὸν ποιητικὸν ὁρίζοντα τῶν αἰώνων!

Ποιηταί! Εἰς ποῖον ὕψος περίπτατο ἡ διάνοιά των, ποία θεία δύναμις ἐδόνει τὰς χορδὰς τῆς ἐμπνευσμένης λύρας των καὶ ἔπλαττον γλῶσσαν τοσούτῳ θαυμαστὴν καὶ ὡραίαν ἐν τῷ κάλλει τῆς ῥήσεως καὶ τῇ μετρικῇ ἁρμονίᾳ!

Αἱ ἀντιλήψεις καὶ παθήσεις τοῦ ποιητοῦ εἶναι, λέγουσι, ταχύτεραι τῆς λάμψεως τοῦ φωτός, λεπτότεραι τῆς πνοῆς τοῦ ἀέρος. Ἔνθους ἐνθουσιασμός, ἀΐδιον πῦρ, ἔξαλλος χαρά, ἄπειρος ἔρως, ἀνέκφραστος ὀδύνη καὶ ἄλγος κατέχει νοῦν καὶ καρδίαν ἐν στιγμαῖς δημιουργίας καὶ ἀπεικονίσεως.

Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐκχεῖται ἄπλετον διὰ ν' ἀντλῶσι λαμπρότητα καὶ θάλπος. Ὁ οὐρανὸς τὴν εὐδίαν καὶ γαλήνην, τὸ κυανοῦν καὶ φαιὸν διαμείβει, ἵνα τὸ ἤρεμον κάλλος καὶ τὸ σκιόφως εἰς τὴν γραφίδα του χαρίσῃ. Τὸ τρεμοσβῦνον τῶν ἀστέρων φῶς, ἡ σιγαλὴ τῆς νυκτὸς αὔρα, τὸ μηνίρυσμα τῶν πτηνῶν, ἡ ἠχὼ τῶν δασῶν, ὁ ψόφος τῶν φρισσόντων φύλλων, τὸν ῥυθμὸν καὶ τὴν ἁρμονίαν, τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν χάριν προσδίδει. Ἡ θάλασσα γαληνιῶσα καὶ κλυδωνιζομένη τὰς ἡδείας συγκινήσεις, τὰς κυμάνσεις καὶ παθήσεις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἀνταυκλῶσα, τὰ ἰνδάλματα τῆς φαντασίας των πλαισιοῦ καὶ χρωματίζει.

### Η ΛΙΜΝΗ

*«Πάντα λοιπὸν θὰ τρέχομε πρὸς ἄγνωστο ἀκρογιᾶλι,*
*Θὰ καταποντιζόμεθα ς' τοῦ τάφου τὴν νυχτιά,*
*Χωρὶς ποτ' ἔν' ἀπάνεμο μές ς' τὴν ἀνεμοζάλη,*
*Οὔτ' ἔνα καταφύγιο ς' τὴ βαρυχειμωνιά!»*

Διὰ τῆς στροφῆς ταύτης, ἐν εἴδει προλόγου, ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ βεβαίως τὸ ἄδηλον τῆς ζωῆς, ἥτις ἐπὶ τέλους καταποντίζεται εἰς τὸ σκότος τοῦ τάφου, χωρίς ποτε εἰς τὰς περιπετείας αὐτὰς νὰ εὑρίσκῃ ἡσυχίαν τινὰ καὶ διέξοδον. Ἀλλά, δὲν ἀπεικονίζει ἡ στροφὴ αὕτη καὶ ἐκείνους, οἵτινες, ἔχοντες ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν ἓν ὄνειρον, γλυκύν τινα πόθον μυρία ἀπαντῶσι προσκόμματα, καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα, οὐδὲν θάρρος ἀρύονται, ἀλλὰ ναυαγοὶ αὐτοὶ ἐν αὐτῷ τῷ πελάγει τοῦ βίου μένουσιν ἐστερημένοι πάσης χαρᾶς;

*Κύτταξε, λίμνη, κύτταξε! Δὲν ἔκλεισ' ἔνας χρόνος*
*Πῶπεζε μὲ τὸ κῦμά σου χαρούμενη τρελλή,*
*Καὶ τώρα, τώρα! ὁ δύστυχος, κάθομαι, λίμνη, μόνος,*
*Ἐστὴν πέτρα ἐδ' ὅπου πάντοτε μᾶς ἔβλεπες μαζύ.*

Ἐνῷ εἰς τὴν πρώτην στροφὴν ὁ ποιητὴς τὸ ἀβέβαιον καὶ ἄδηλον τῆς ζωῆς παριστᾷ διὰ τοῦ ἀτέρμονος καὶ ἀπείρου, ἐπειδὴ ταῦτα τὴν γενικὴν ἰδέαν ἐκδηλοῦσιν, ἤδη στρεφόμενος πρὸς τὴν ἐνώπιον αὐτοῦ ἐκτεινομένην καὶ πλαισιουμένην Λίμνην μερικεύει τὴν ἰδέαν διὰ ν' ἀπεικονίσῃ τὰς ἰδίας τῆς ψυχῆς του παθήσεις. Ἐν αὐτῇ ὡς ἐν κατόπτρῳ ἀναπαρίστανται αἱ εἰκόνες καὶ αἱ στιγμαὶ τοῦ παρελθόντος. Καὶ διὰ τοῦ ὡραίου καὶ θαυμασίου ἐγκωμίου, ὃ δι' αὐτὴν πλέκει μᾶς συνδέει διὰ τῆς φαντασίας καὶ τοῦ α'σθήματος μετ' αὐτῆς. Ἐντυρῶμεν εἰς τὸ εὐτυχὲς παρελθόν, πάσχομεν εἰς τὸ λυγρὸν τοῦ παρόντος κα



διὰ τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης ἐπιστέφομεν τὸ ἄδηλον μέλλον.

Εὐτυχὴς αὐτός! ἠσθάνθη καὶ στιγμὰς εὐτυχίας, ἀφοῦ πλησίον του ἐπὶ τῆς αὐτῆς μετ' αὐτοῦ πέτρας, καθημένη ἡ φίλη του ἔπαιζε μὲ τὸ κῦμα χαρούμενη τρελλή (ὦ πόσον θελκτικὴ ἡ ἔκφρασις τῆς ἀφελοῦς χαρᾶς!) Τὸν ἤρκει ἂν ἦτο στιγμιαία ἡ εὐτυχία, ἀλλ' ὄχι, δὲν ἦτο μόνον στιγμιαία, διότι λέγει *πάντοτε*. Τί λοιπὸν νὰ εἴπωσιν οἱ *μηδεμίαν* μόνην στιγμὴν ἐλπίζοντες ν' ἀπολαύσωσι τὴν εὐτυχίαν ταύτην; Ἢ μήπως εἶναι δυστυχέστεροι, οἱ ὅσων ἀπὸ τὰς χεῖράς των πετᾷ ἡ κρατουμένη εὐτυχία;

*«Καθὼς καὶ τώρα ἐμούγγριζες καὶ τότε ἀγριωμένη,*
*Κ' ἐξέσχιζες τὰ στήθη σου 'ς τοῦ βράχου τὰ πλευρά,*
*'Ανήσυχος ἐπαράδερνες 'ς τὴν ἄκρη θυμωμένη,*
*Κ' ἐράντιζες τὰ πόδια της μὲ τὸν ἀφρὸ συχνά.»*

Ἀπαράβλητος εἰκὼν τρικυμιώδους λίμνης!

Πιστὴ ἀπεικόνισις τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ ἄλγους σπαρασσομένης καρδίας, ἧς οἱ παλμοὶ ταχύτερον ἀναπαλλόμενοι κατασυντρίβονται εἰς τὸν βράχον τῆς συμφορᾶς.

Ποίαν προμανεύσιν ἐκδηλοῖ τὸ ἀφρόεν κῦμα;

Τίνα ῥαντίζει; Ἐκείνην ἥτις θὰ εἶνε τὸ θῦμα τῆς ἀγρίας τρικυμίας εἰς τὴν ἐπερχομένην συμφοράν.

Ἀλλ' ἵνα μὴ ὁ σπαραγμὸς καὶ ἡ θλῖψις ὑφ' ἧς κατέχεται ἡ ψυχὴ φθάσῃ μέχρις ἀπογνώσεως, ἀκαρεῖ μεταφέρει τὴν μνήμην εἰς γαληνιαίαν καὶ ἤρεμον τοῦ ἔρωτός του στιγμήν.

*«Θυμᾶσαι, λίμνη, μόνοι μας, μία νύχτα ἐγὼ κ' ἐκείνη*
*Ἐλάμναμε ἄφωνοι οἱ πτωχοὶ 'ς τὰ κρύα σου νερά,*
*Τ' ἀγέρι δὲν ἀνάσευε, εἶχες καὶ σὺ γαλήνη,*
*Ἐστὸν ὕπνο σου δὲν ἄκουες παρὰ τὰ δύο κουπιά.»*

Ὡραία καὶ γραφικὴ ἡ ἀπεικόνισις τῆς γαλήνης, ἁρμονίας καὶ ἀμοιβαιότητος τῆς ἀγάπης, παριστανομένης διὰ τῆς μαγευτικῆς καὶ γοητευτικῆς ἠρεμίας τῶν ὑδάτων τῆς κοιμωμένης λίμνης! ἥτις ἐνανουρίζετο εἰς τὸ ἐν τῷ μελωδικῷ ῥυθμῷ λάμνισμα τῶν κωπῶν. Ἐκδήλωσις κινήσεως καὶ ζωῆς! Ἀλλὰ καὶ τὰ στοιχεῖα συμμετεῖχον καὶ ἐτέρποντο εἰς τὸ ἀγνὸν αἴσθημα, εἰς τὴν ἐξιδανίκευσιν τοῦ ἔρωτος δύο ὄντων, καὶ συνεκράτουν τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν βίαν ἐφαπλοῦντα τὴν ἠρεμίαν ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς ὑψίστης εὐδαιμονίας.

*«Μέ μιᾶς τραγοῦδι οὐράνιο, πρωτάκουστο δροσάτο*
*Τὸ γέρο τὸν ἀντίλαλο τριγύρω μας ξυπνᾷ.*
*Ἔμειν' εὐθὺς παράλυτο τὸ κῦμά σου τὸ ἀφράτο*
*Καὶ τέτοια λόγια ἀκούστηκαν, θυμᾶσαι, ἁρμονικά.»*

Ποία ὑψηλὴ ἀντίληψις ἠρέμου ἀγάπης, ἀγνοῦ ἔρωτος καὶ ἠθικοῦ κάλλους! Καὶ ὁ Οὐρανὸς αὐτὸς δὲν ἔμενεν ἀμέτοχος, διὰ νὰ μὴ πέμψῃ τὴν οὐρανίαν μελῳδίαν, ἥτις καὶ τὸ κῦμα παραλύει καὶ τὴν φύσιν ἅπασαν ἐμψυχοῖ. Ὑψίστη ἡ ἀλληγορία! ἡ σχέσις καὶ παραβολὴ τῶν φαινομένων τοῦ φυσικοῦ κόσμου μετὰ τοῦ ἠθικοῦ!

Ἡ τοῦ θείου ἀπανταχοῦ παρουσία τὸν πᾶν ἀναζωπυρεῖ καὶ τὰ πάντα ἐν μόνον καὶ ἑνιαῖον ἀποτελοῦσι μίαν καὶ μόνην μουσικὴν ἁρμονίαν τονίζοντα.

Καὶ ὑπὸ τὸν κατάστερον Οὐρανόν, ἐν τῷ ὡραίῳ τῆς νυκτὸς πανοράματι φθόγγοι ἠκούσθησαν, οὓς τὸ γέρο τὸν ἀντίλαλο ἀποστέλλει· φθόγγοι ἁρμονικοὶ ἑρμηνεύοντες τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον διὰ τοῦ δραπέτιδος χρόνου.

*«Δίπλωσε, χρόνε, δίπλωσε τ' ἀκούραστα φτερά σου*
*»Ὧραις γλυκαῖς, μὴν τρέχετε, σταθῆτε μιὰ στιγμή,*
*»Καὶ σὺ μὴ φεύγῃς, νύχτα μου, μὲ τὴν ἀστροφεγγιά σου,*
*»Τώρα ποῦ ζευγαρώσαμε εἶν' εὔμορφη ἡ ζωή.»*

Ἀλλ' ἡ εὐτυχία πετᾷ ταχύτερον εἰς τὰ ἀκούραστα τοῦ χρόνου πτερά! Μάτην ὁ εὐτυχῶν ζητεῖ τὴν στασιμότητα τοῦ χρόνου τῶν ὡρῶν, τῆς νυκτὸς ἀστροφεγγούσης· μάτην ἐν τῇ στιγμιαίᾳ εὐτυχίᾳ του λησμονεῖ τὴν ἀληθῆ ζωήν, νομίζων ὅτι αἱ περιπέτειαι τῆς τύχης ἄλλοις ἀνήκουσι!

*«Τοῦ κόσμου αὐτοῦ τὰ βάσανα, τὴν ἐρημιά, τὴν φτώχια,*
*»Θέλουν νὰ φύγουν ἄμετρον· γι' αὐτοὺς γοργά, γοργά,*
*»Χρόνε μου, πέτα, κι' ἄφησε 'ς τοῦ ἔρωτα τὰ βρόχια*
*»Τὰ δυό μας νὰ χορτάσομε τόσο γλυκειὰ σκλαβιά.»*

Ἰδοὺ ἡ ἀληθὴς τοῦ βίου εἰκών· ἡ δυστυχία ἀνάμικτος μὲ τὴν εὐτυχίαν. Ἀλλά, ποῖον χάσμα μεταξὺ τῶν δύο τούτων σημείων; Ζητεῖ ἑκάτερον χάριν αὐτοῦ τὴν ἀνατροπὴν τῶν νόμων τῆς φύσεως. Ὁ εὐτυχῶν τὴν στασιμότητα· ὁ δὲ δυστυχὴς τὴν ταχεῖαν τοῦ χρόνου ἀπόπτησιν, διὰ ν' ἀπαλλαγῇ τάχιον τῶν βασάνων τῆς ἐρημιᾶς, τῆς φτώχιας.

*«Τοῦ κάκου. Ἡ ὥραις φεύγουνε. Κανεὶς δὲν μὲ προσμένει.*
*Κανεὶς δὲν μ' ἀκουρμένεται. Ἡ νύχτα εἶναι σκληρή....*
*Ἀχνίζουν τ' ἄστρα, χάνονται.... Κρυφά, κρυφὰ προβαίνει*
*Τ' ἀσπλαχνο γλυκοχάραμμα.... λυπήσου μας αὐγή....*

Ματαία ἡ ἐπίκλησις! Ὁ χρόνος ἀτάραχτος, ἀκολουθεῖ τὴν μοιραίαν καὶ ταχεῖαν κίνησιν· δὲν εἶναι φίλος τοῦ εὐτυχοῦντος *πάντοτε*. Ἀγαπᾷ μᾶλλον τοὺς πολλούς, καὶ οἱ πολλοὶ εἶναι οἱ δυστυχεῖς. Αὐτοὺς ἀκολουθεῖ, μετ' αὐτῶν διέρχεται τὴν τροχιὰν τῆς ζωῆς. Τὸ βλέπει, τὸ αἰσθάνεται ὁ εὐτυχῶν καὶ τὸ ὁμολογεῖ ἐν τῇ διαμείψει τῆς νυκτὸς πρὸς τὸ Λυκόφως καὶ πρὸς τὴν Αὐγήν, ὅτε τ' ἄστρα ἀχνίζουν καὶ χάνονται. Καὶ ἡ Αὐγή, ἣν ἐπικαλεῖται εἶναι σκληρὰ πρὸς αὐτόν· καὶ αὕτη ζητεῖ νὰ φωτίσῃ πρὸς στιγμὴν τοὺς δυστυχεῖς τῆς νυκτός, ῥίπτουσα ἀκτῖνα ἐλπίδος καὶ παραμυθίας εἰς τὴν ἀλγοῦσαν καρδίαν.

*«Τοῦ κάκου! Ὅλα ξεγέλασμα, εἶν' ὄνειρα καὶ πλάνη,*
*Ζωή μας εἶν' ἡ ἀγάπη μας καὶ μοναχὴ χαρά,*
*Ἂς μὴ ζητοῦμε ἀνύπαρχτο 'ς τὸν κόσμο ἄλλο λιμάνι,*
*Τοῦ χρόνου ἡ ἄγρια θάλασσα δὲν ἔχει ἀκρογιαλιά.*

Ἐπανέρχεται ἐξ οὗ ὡρμήθη σημείου, ὃ ἐν τῇ στιγμιαίᾳ ἀπολαύσει εἶχε λησμονήσει. Ἔχει τὸ τρωτὸν ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου!

Ἀφιεμένη εἰς τὰ ὄνειρα τῆς πλάνης περιπίπτει εἰς ἐνδοιασμοὺς καὶ ἀμφιβολίας καὶ ἀπόλλυσι τὸ ὑψηλὸν θέλγητρον καὶ τὴν γοητείαν τῆς πίστεως. Ἀλλ' ὁ θεῖος ἔρως διὰ τῶν χρυσῶν πτερύγων πετῶν ἐξυψοῖ καὶ ἀναθαρρύνει τὴν ψυχήν· δι' αὐτοῦ καὶ μόνου ἐπιστέφονται ἅπασαι αἱ πεποιθήσεις, αἱ ἐλπίδες καὶ ἡ χαρὰ τοῦ βίου. Ζωὴ ἀληθὴς καὶ μόνη ἠθικὴ ἀπόλαυσις ὁ θεῖος ἔρως, ἡ αἰώνιος ἀγάπη, ἡ καὶ πέραν τοῦ τάφου παρακολουθοῦσα.

Εὐτυχεῖς αἱ τοιοῦτον ἔχουσαι βίον καὶ τοιαύτην συναισθανόμεναι ἀγάπην καὶ ἐλπίδα.

**Ἀτθὶς**

# ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
## ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΑΥΤΟΥ

Α

«Τίποτε καλλίτερον πρὸς καθαρισμὸν τῆς ψυχῆς, λέγει ποῦ ὁ Dechamps, ἀπὸ ὀλίγην καλὴν μουσικήν».

Καὶ ὅμως πολλοὶ ἀποδίδουσι βέβηλον χαρακτῆρα εἰς τὴν θείαν ταύτην τέχνην, ἀποκαλοῦσιν αὐτὴν *παγίδα τοῦ Σατανᾶ στρατολογοῦσαν δι' αὐτὸν* καὶ θεωροῦσιν αὐτὴν ὄργανον φοβερὸν καταστροφῆς ἠθικῆς, στοιχεῖον ἀταξίας, καὶ αἰτίαν τῆς ἀπωλείας τῆς δραστικότητος τῶν δυνάμεων ἐν ταῖς ψυχαῖς.

Ἐνῷ ἡ πρὸς τὴν μουσικὴν ἔφεσις εἶναι χαρακτὴρ ἠθικῆς προαγωγῆς καὶ ἡ καλλιτέρα ἠθικὴ ὑγιεινὴ ἡ συντελοῦσα εἰς τὴν ἀπάλυνσιν καὶ ἐξημέρωσιν τῶν ψυχῶν. Ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ ἀρχικὴ σελὶς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς τελειοποιήσεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Σήμερον τὸ πᾶν ἐργάζεται καὶ τείνει πρὸς τὸν ὑψηλὸν τοῦτον σκοπόν. Μεταξὺ δὲ τῶν ἀποτελεσματικωτέρων μέσων, δι' ὧν δρῶμεν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ τοιούτου τεραστίου δημιουργήματος εἶνε καὶ ἡ μουσική, ἧς οὐδεμία ἄλλη τέχνη προσφυέστερον δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἠθικὴν διάπλασιν.

Ἡ μουσικὴ ἔχει τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὑπεροχήν, ἣν ἐξασκεῖ ἡ θρησκεία, καίτοι δὲ ὡς ἐκείνη εἶνε μυστηριώδης καὶ κεκαλυμμένη, τὰ δὲ μυστήριά της εἶναι ἄδυτα, καὶ αἱ ἀρχαί της διατελοῦσιν ἄγνωστοι εἰς τοὺς μὴ μεμυημένους, ἐν τούτοις πάντες, ἄνευ διακρίσεως, δύνανται νὰ συμμετάσχωσι τῶν εὐεργετημάτων αὐτῆς· διότι, ὡς ἡ θρησκεία, μυσταγωγὸς οὖσα προσφέρει ἄνευ ὅρων, ὅλας τὰς ἠθικὰς ἀρετάς, εἰς τὰς καρδίας, ὅσας ἐπισκέπτεται, ὅσον καὶ ἂν εἶναι αὗται ἐλάχιστα ἄξιαι πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἵνα συγκινήσῃ καὶ ἐξευγενήσῃ οὐδεμιᾶς δεῖται κατανοήσεως ἢ σοβαρᾶς καὶ βαθείας μαθήσεως, ἀρκεῖ δέ τις νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ τὴν αἰσθάνηται, καὶ νὰ ἀκροασθῇ μόνον τῶν τόνων της, ὅπως τὴν ἐννοήσῃ, ἅτε μὴ ὁμιλοῦσα γλῶσσαν γεννηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ γνωστὴν καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ καταληπτὴν καθ' ὅλας τὰς βαθμίδας τῆς κοινωνικῆς κλίμακος, καὶ ἐπειδὴ μεγίστη εἶναι κατὰ τὴν ὁμολογίαν πάντων σχεδόν, ἡ δύναμις ἣν ἡ μουσικὴ ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ συρρετοῦ τῶν ὄχλων, πολλὰ θὰ ἠδύνατο νὰ πράξῃ αὕτη σήμερον παρ' αὐτῷ, φέρουσα τὰ ἤθη εἰς μεγαλείτερον βαθμὸν ἠθικῆς, ἀρετῆς καὶ ἐκλεπτύνσεως. Ὑποτίθεται λοιπὸν ὅτι ἐὰν συνιστῶντο παντοχοῦ παρὰ τῷ λαῷ αἴθουσαι δημόσιαι μουσουργίας, τὰ ἀγροῖκα ἤθη, αἱ θηριωδίαι, αἱ αἱματώδεις ρήξεις, θὰ ἐξέλειπον ὀσημέραι ἀπὸ τοῦ κόσμου, χάρις εἰς τὴν ἀβρύνουσαν ἐπιρροὴν τῆς μουσικῆς.

Ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο ἡ ὕβρις τοὐλάχιστον καὶ ἡ κτηνώδης γλῶσσα θὰ ἐξηρανίζετο κατ' ὀλίγον καὶ θὰ κατενοεῖτο βαθμηδὸν ἡ ἀνάγκη καθαρωτέρας χρήσεως τῆς γλώσσης, διότι τίς θὰ ὠρέγετο νὰ μεταχειρίζηται βλασφημίας, ὅταν ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνείθισε νὰ ἀκούῃ τὴν γλῶσσαν τῆς μελῳδίας καὶ τῆς ἁρμονίας;

Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἡ μουσικὴ δύναται νὰ καταστῇ στοιχεῖον ἠθικοῦ ἀγαθοῦ, μέσον τῆς ἠθικῆς διαπλάσεως, προτείνουσα δὲ τὴν εὐεργετικὴν ἐπιρροήν της ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ν' ἀποσπᾷ αὐτὸν ἀπὸ τὰς αἱματηρὰς καὶ καταστρεπτικὰς δοκιμασίας τοῦ βαρβαρισμοῦ καὶ τῆς ἀμαθείας.

Κατά τινα Γάλλον συγγραφέα αἱ ἀνθρώπιναι ψυχαὶ ἀγνοοῦσιν ἀλλήλας καὶ λίαν σπανίως συμβάλλονται. Λέγει δὲ οὗτος, ὅτι ἀληθῶς δυνάμεθα ν' ἀξιώμεν ὅτι τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου ἡ ψυχὴ πρὸς τὸν ὁμιλοῦντα πρὸς αὐτὴν οὐδὲν ἀποκρίνεται, διαμένουσα βωβή, ὅταν δὲ ἐν τῇ σειρᾷ αὐτῆς ὁμιλῇ, οὐδένα ἔχει τὸν ἀποκρινόμενον. Κατὰ τὴν μακροχρόνιον λοιπὸν αὐτῆς κώφωσιν προσκτᾶται τὴν ἀναλγησίαν καὶ τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ κατὰ τὴν ἀφωνίαν της τὴν μνησικακίαν καὶ τὸν φθόνον. Καὶ ὅμως αἱ ψυχαὶ δὲν εἶναι φύσει πολέμιαι πρὸς ἀλλήλας, ἀλλ' ἐπιθυμοῦσι νὰ συνεννοῶνται καὶ νὰ ἀγαπῶνται.

Σπάνιαι ὅμως εἰσὶν αἱ περιπέτειαι τῆς ζωῆς πρὸς ἀδελφικὴν συνάντησιν τῶν ψυχῶν, αἱ δὲ προσκλήσεις αὗται τῆς συμπαθείας μεμετρημέναι. Καὶ αἱ μυστηριώδεις τῆς εὐλογίας στιγμαί, καθ' ἃς τοῖς ἐπιτρέπεται ν' ἀποκαλυφθῶσιν ἀλλήλαις εἶναι αἰφνίδιοι μόνον κλονισμοί, οἵτινες πρὸς στιγμὴν ἀφυπνίζουσι τὴν ψυχήν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ αὕτη μένει νεκρὰ πρὸς πᾶσαν συμπάθειαν καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὰς στιγμάς, καθ' ἃς αἱ ψυχαὶ ἀναζωογονούμεναι, συνεπισκέπτονται καὶ συζητῶνται, ἀτελῶς μόνον διαγινώσκονται, ἐλλείψει τῆς διαλέκτου ἥτις τὰς συναποκαλύπτει. Διότι ὅσον καὶ ἂν ἦναι τὸ λεκτικὸν καλλιεργημένον μένει πάντοτε ἀτελὲς καὶ πτωχόν, καθιστῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον τοὺς ἀνθρώπους ἀκαταλήπτους εἰς τὴν ἀμοιβαίαν διάγνωσιν.

Ἐν τούτοις ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι πεπαιδευμένος καὶ ἔχει πνεῦμα καλλιεργημένον, δύναται τότε νὰ θέσῃ *ἐν μέρει* ἐκ ποδῶν τὸν ὄγκον τοῦτον, τὸν ἀνακόπτοντα τὸν δρόμον τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ ἐπικοινωνίας, ἐν μέρει ὅμως μόνον, διότι ἡ θνητὴ φωνή, ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, εἶναι πάντοτε ἀτελὴς καὶ οἱ μᾶλλον περικόσμητοι λόγοι, εἰσὶν ἀνεπαρκεῖς κατὰ τὰς στιγμὰς καθ' ἃς αἱ ψυχαὶ ἀφυπνίζονται. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τώρα, τί συμβαίνει, κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀμαθὴς καὶ ἐλλείπῃ ἀπ' αὐτοῦ ἡ ἀγωγὴ καὶ ἡ εὐφυΐα. Τότε; Ἔ! τότε ἡ ψυχὴ ἀνακόπτεται μὴ δυναμένη νὰ ἴδῃ πέραν αὐτῆς, ἀμβλύνεται κατὰ τοῦ ὀχυρώματος τῆς ἀτελείας τοῦ λεκτικοῦ, οὐδετεροῦται, ἡ ἀδιαφορία αὐτῆς ἐπιτείνεται καὶ περικλείεται ἐν τῇ ἀπομονώσει καὶ τῇ ἀμαθείᾳ, αἵτινες εἰσὶν αἱ κυριώτεραι πληγαὶ αἱ ἐπιφέρουσαι τὴν ἀναρχίαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Εὐτυχῶς ὅμως πρὸς ἀντιστάθμησιν τοῦ κακοῦ τούτου, ἡ ψυχή μας ὡς ἐξ ἐνστίκτου βαδίζει πρὸς τὴν μουσικὴν τέχνην, ἥτις μόνη εἶναι κατάλληλος καὶ ἱκανὴ εἰς τὴν φυσικὴν καὶ ἄμεσον ἔκφρασιν τῶν συναισθήσεων καὶ παθημάτων τῆς καρδίας κατὰ τὰς στιγμάς, καθ' ἃς αἱ ψυχαὶ συναποκαλύπτονται ἀλλήλαις.

Καὶ ἡ μουσική, ἥτις ἐκφράζει ὅλας τὰς ψυχολογικὰς καταστάσεις τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρώπινος λόγος, καὶ μὲ ὅλην ἔτι τὴν ἀκρίβειάν του, ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ «ἐν τῇ φευγαλέᾳ πτήσει των καὶ τῇ ἀσυλλήπτῳ ἀοριστίᾳ των» γίνεται τότε κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας ἡ ἠχὼ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Αἱ ψυχαὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους της γενόμεναι ἀνάρπαστοι ἀνυψοῦνται ἐκ τῆς ἀβύσσου τῆς ὑπάρξεως, ὅπου διέμενον κατάκλειστοι καὶ ἀφανεῖς, ἐξηγοῦνται ἀμοιβαίως ὅ,τι διὰ τοῦ λόγου δὲν θὰ ἠδύναντο ποτὲ νὰ διαμείψωσι καὶ παραιτοῦσαι εἰς τὴν γῆν τὸν ζυγὸν τῶν σωμάτων, εἰς τὸν οὐρανὸν περιίπτανται ἀγνὰ καὶ αἰθέρια πνεύματα καὶ ἐκεῖ διαβλέπονται συμπαίζουσαι συνεννοούμεναι καὶ ἀντασπαζόμεναι.

Ἰδοὺ λοιπὸν ποῖον θαῦμα τελεῖ ἡ μαγεία τῶν ἤχων ἡ καλουμένη μουσική! Ἰδοὺ κατὰ τὸν συγγραφέα ὁποῖον μέρος παίζει εἰς τὴν ζωήν μας ἡ καθαρὰ καὶ διαυγὴς αὕτη τέχνη, ἧς ἤχοί τινες ἀρκοῦσιν, ὅπως κάμωσι χριστιανούς, ἀφοῦ φέρει ἐν ἑαυτῇ τοιοῦτον σπέρμα ἐξαγνισμοῦ καὶ ἐξαγιάσεως.



---

# ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ
## ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΙΘ'

Auditorium! Στέγη ἀστεροποίκιλτος! Πλατεῖα ἀπεράντων διαστάσεων μὲ ἄλλης φύσεως ἀστέρας ἐγκατεσπαρμένη. Σκηνὴ παμμεγίστη ὡς ὁλόκληρον τὸ ἰδικόν μας θέατρον καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐξορμώμενος ὅλος ὁ πολιτισμὸς τοῦ Νέου Κόσμου ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς μέχρι τοῦ τελευταίου θαύματος τοῦ αἰῶνος: τῆς Ἐκθέσεως τοῦ Σικάγου.

Θέαμα καταπλῆσσον, θαμβοῦν, συγκινοῦν, μαγεῦον! Ἡ πρώτη ἐντύπωσις προκαλεῖ ἴλιγγον! Εἶναι ὑπερτέρα πάσης ἐξωτερικεύσεως, πάσης ἐκδηλώσεως. Ἡ τέχνη ἐδῶ νέας ἔταμεν ὁδούς! Βαδίζει ἀδελφωμένη μετὰ τῆς ἐπιστήμης. Ἡ τέχνη, ἡ δαφνηφόρος ἄνασσα, ἡ εἰς σφαίρας ἰδεώδεις μεταρσιοῦσα τὴν διάνοιαν καὶ τὴν καρδίαν, ἡ θέγγουσα γοητευτικῶς πᾶσαν χορδὴν τοῦ ἰδανικοῦ, ἡ δημιουργοῦσα ὑπὲρ τὸν ὑλικὸν κόσμον, παράδεισον ὅλον ἀπολαύσεων τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, ἡ τὰς ἐκλεκτὰς καὶ προνομιούχους μόνον ὑπάρξεις στρατολογοῦσα, ἡ Τέχνη ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τούτου στεφανόνει τὴν ἐπιστήμην τὴν ἀνὰ τὴν πορείαν τῶν αἰώνων δημιουργήσασαν τὴν πρόοδον.

Ἡ παράστασις εἶναι ἐξόχως θεαματική, ἀλλὰ καὶ ἐξόχως καλλιτεχνική. Ἐν ἐντέχνῳ συνδυασμῷ ἡ μουσική, ἡ ἀπαγγελία καὶ αἱ ζῶσαι εἰκόνες, ἀποτελοῦσι τὴν θαυμασιωτέραν τῶν θεατρικῶν ἀπολαύσεων, ὅταν ἐκτελῶνται ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας τῆς τελειότητος. Καὶ ἐδῶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Auditorium, διακεκοσμημένης μὲ τὰς γραφικωτέρας καὶ τελειοτέρας τοῦ κόσμου σκηνογραφίας, ἀμιλλῶνται τὸν εὐγενῆ τῆς ὑπεροχῆς ἀγῶνα ὑποκριταί, ποιηταὶ καὶ ζωγράφοι πρώτης δυνάμεως.

Καὶ παρελαύνει ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὅλη ἡ πομπώδης μεγαλοπρέπεια τῶν Ἱσπανικῶν ἀνακτόρων κατὰ τὴν ἐξ Ἱσπανίας ἀναχώρησιν τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου, καὶ ἀκούεται τὸ θαυμάσιον ᾆσμα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, ψαλλόμενον ὑπὸ χοροῦ πολυπληθοῦς καὶ παρουσιάζεται ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρίων κυμάτων παλαῖον τὸ πλοῖον τοῦ ἀκαταβλήτου ἐρευνητοῦ, καὶ τὸ πλήρωμα ἐπαναστατοῦν καὶ οὗτος ἀγωνιζόμενος νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν. Καὶ τέλος ἐπιφαίνεται ἡ ξηρὰ καὶ οἱ ἰθαγενεῖς Ἰνδοὶ μὲ τὴν χαλκόχρουν ὄψιν των καὶ τοὺς ἐρυθροδέρμους ἀκολούθους των καὶ τὰ πτερωτὰ λοφία των ἐπὶ κεφαλῆς καὶ τὰ ἐκ χανδρῶν περιδέραια καὶ ψέλια των, ἐν τῷ μέσῳ πλουσίας ἀλλ' ἀγρίας καὶ ἐπιβαλλούσης φύσεως.

Ἡ συνεννόησις τῶν δύω φυλῶν ἐπιτυγχάνεται διὰ νευμάτων καὶ ἀγρίων κραυγῶν τῶν ἰθαγενῶν, ἐνῷ ἡ πρόοδος ὑπὸ τὴν μορφὴν λευκοφόρου ἀγγέλου ψάλλει ἀνὰ μέσον τῶν δένδρων, ἐν εἰκόνι ἐντελῶς μαγικῇ, τὸ ᾆσμα τῆς ἐλευθερίας. Ἡ ἀγρία τότε προστάτις θεότης τῶν Ἰνδῶν ἐξανίσταται. Ἀπειλητική, μαινομένη ἐν τῇ ὁλοχρύσῳ περιβολῇ της ἡ γραφικοῦ κάλλους καὶ θαυμασίας Ἰνδικῆς κατατομῆς θεότης αὕτη ἐμφανίζεται πάνοπλος μὲ βέλη καὶ τόξα δηλητηριώδη καὶ ψάλλει ᾆσμα θέλγον, συγκινοῦν, γοητεῦον. Ἡ ᾠδὴ εἶναι ἀνθυψίφωνος μὲ ἀναπαλμοὺς καὶ κραδασμοὺς καὶ γλυκύτητα καὶ ἔντασιν καὶ δύναμιν φωνῆς ἀπαράμιλλον. Τὸ ᾆσμα της εἶναι θρηνῶδες παράπονον καὶ ἀγρία ἐν ταὐτῷ κατάρα.

Αὕτη ζητεῖ νὰ ἐμψυχώσῃ, νὰ συναρπάσῃ, νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς λατρευτάς της, πρὸς οὓς περίτρομος καὶ φοβερὰ ἐπιδεικνύει τὸν ὑπὸ τῶν λευκῶν ἀνθρώπων ἐπερχόμενον κίνδυνον.

Ὁ διὰ τοῦ ᾄσματος ἀγὼν τῶν δύο θεοτήτων, ἡ ἀντίθεσις τῶν εἰκόνων, ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀναπαριστάμενος βίος τῶν Ἰθαγενῶν ἀποτελοῦν θέαμα μεγαλοπρεπὲς καὶ τόσον ἐπιβάλλον, ὥστε ὁ θεατὴς λησμονεῖ ὅτι εὑρίσκεται ἤδη εἰς τὴν τόσον ἐκπολιτισθεῖσαν Ἀμερικήν. Ἀπορροφᾶται τόσον ὑπὸ τῆς ζώσης ἐκείνης εἰκόνος, ὥστε αἰσθάνεται ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς ἀόριστόν τινα φόβον καὶ ἀνησυχίαν ἐπὶ τῇ θέᾳ ὅλων ἐκείνων τῶν ἀγρίων φυσιογνωμιῶν καὶ τῶν παραδόξων ἀρχεγόνων ὀργάνων, δι' ὧν οἱ βάρβαροι λαοὶ ἐξήσκουν τὸν φονικὸν ἀγῶνα, ὃν καὶ οἱ πολιτισμένοι συνεχίζουν σήμερον.

Τέλος ἡ πάλη, ὁ ἀγὼν τῶν δύο φυλῶν ἐπέρχεται τρομερός, καὶ οἱ λευκοὶ ἐξέρχονται τούτου νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι. Οἱ λευκοὶ μὲ τὴν ἐπιστήμην τέμνουσι νέας πρὸς τὴν πρόοδον ὁδούς, οἱ λευκοὶ μὲ τὰς ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις των, οἱ λευκοὶ μὲ τὸν ἄρτιον καὶ εὐεργετικὸν πολιτισμόν των.

Ἡ δι' εἰκόνων παρέλασις ὅλων τῶν ἀνακαλύψεων τῶν γενομένων ὑπὸ Ἀμερικανῶν εἶναι βεβαίως τὸ θεαματικώτερον μέρος τῆς ὅλης παραστάσεως. Ἐπὶ θρόνου χρυσοῦ ἡ Ἀμερικὴ τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος δέχεται τὰς ἀφιερώσεις τῶν μεγαλοφυῶν τέκνων της, δέχεται τὰς τιμητικὰς ἑορτάς, αἵτινες δι' ὅλων αὐτῶν τῶν ἐφευρέσεων διενεργοῦνται εἰς τιμήν της.

Παρθένοι περικαλλεῖς παρουσιάζονται ἀνὰ εἰκοσάδας, παριστῶσαι δι' οἰκείων στολῶν, καὶ ἀνὰ χεῖρας φέρουσαι τὰ ἐν ἐνεργείᾳ σχετικὰ μηχανήματα πάσας τὰς ὑπὸ Ἀμερικανῶν γενομένας ἐφευρέσεις. Καὶ ἀκολουθοῦνται αἱ νεάνιδες αὗται ὑπὸ ἀκολουθίας ὁλοκλήρου ἐκ χρευτριῶν μὲ πολυποικίλλους ἐνδυμασίας, αἵτινες ὡς τόσαι νύμφαι, ὡς τόσαι μαγικαὶ ὀπτασίαι, στροβιλίζονται ἐλαφρῶς καὶ ἐκτελοῦσι τὰς θαυμασιωτέρας τῶν ἐναερίων ῥυθμικῶν κινήσεων, καθ' ἣν ὥραν τὰ φωνόγραφα ἐκτελοῦσι μουσικὴν συμφωνίαν, τὰ ἀλεξικέραυνα πειράματα κατὰ τεχνητῶν κεραυνῶν, αἱ γραφικαὶ μηχαναὶ γράφουσι ταυτοχρόνως ὑπὸ τὸν ῥυθμικὸν τῶν πλήκτρων κροταλισμόν, ἐνῷ αἱ διάφοροι τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐφαρμογαί, ὑπὸ τὴν ἀδιάκοπον τῶν ἠλεκτρικῶν σπινθήρων βροχὴν καὶ τὴν διὰ συνδυασμοῦ τῶν ἠλεκτρικῶν φώτων ἀνταύγειαν συμπληροῦσι τὴν εἰκόνα ταύτην τοῦ θριάμβου καὶ τῆς ἀποθεώσεως.

Ὁ νοῦς εἶναι κατάκοπος, ἡ ὅρασις ἐξηντλημένη, ἡ ἀντίληψις ἐξησθενημένη κατόπιν τοιαύτης τριῴρου συνεχοῦς ἐντάσεως, κατόπιν τόσων πολλῶν καὶ ποικίλων ἐντυπώσεων καὶ συγκινήσεων. Ἡ αὐλαία ἔχει πέσει ἤδη καὶ ὅμως ἡ ἁρμονία τῶν μουσικῶν φθόγγων διατηρεῖται ἔνκυλος εἰς τὴν ἀκοήν, αἱ εἰκόνες διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, ἐν νευρικῇ τοῦ πνεύματος ἐξεγέρσει, ἐν ἀδιαπτώτῳ τῆς ψυχῆς ἐρεθισμῷ.

Εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς ζώσης, οὕτως εἰπεῖν, εἰκόνος ταύτης τοῦ Ἀμερικανικοῦ βίου, εἰς τὴν ταχεῖαν φυλλομέτρησιν τῶν σελίδων τῆς ἱστορίας τοῦ μεγάλου τούτου λαοῦ, καταφαίνεται

ἡ δύναμις καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀνθρωπότητος, πρὸς τὸ ὁποῖον μόνον τὸ μεγαλεῖον τοῦ θεοῦ δύναται συγκριθῆ. Ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀτενίσῃ ὑπερήφανος τὸν δημιουργόν του, καὶ δεικνύων αὐτῷ τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔργον, νὰ καυχηθῆ ὅτι ἀληθῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐξ ἴσου πανσθενὴς καὶ πανίσχυρος εἶναι.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς ἐδῶ μόνον ἡννοήθη καὶ ἐδοξάσθη, ἐδῶ μόνον ὑμνήθη καὶ ἐλατρεύθη, ὄχι δι' ἐξωτερικῶν πομπωδῶν τύπων, ὄχι διὰ λόγων, ὄχι δι' ἐπιδείξεως, ἀλλὰ διὰ τῆς ὀρθῆς κατανοήσεως καὶ ἐκτελέσεως τοῦ πολυσημάντου ρήματός του: «*Ὑπάγετε, ἐργασθῆτε καὶ κυριεύσατε τὴν γῆν.*»

## ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Τέλος πάντων ἔχομεν καὶ ἡμεῖς θέατρον Ἑλληνικόν, μὲ θίασον πλήρη, τέλειον, ἀρτίως κατηρτισμένον, μὲ πρωταγωνίστριαν δραματικὴν καλλιτέχνιδα ἐξαίρετον, τὴν κ. Αἰκατερίνην Βερώνη, μὲ πρωταγωνιστὰς καλλιτέχνας διαπρεπεῖς καὶ πολλὰ ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς μοχθήσαντας τοὺς ἀδελφοὺς Ταβουλάρη, μὲ κωμικόν, τὸν μοναδικόν, τὸν ἀπαράμιλλον Παντόπουλον.

Οὐδέποτε ἡ κοινωνία μας τόσον πρόθυμος καὶ ἐνθουσιώδης ἐδείχθη ὑπὲρ ἑλληνικοῦ θιάσου ὅσον τώρα, ἀλλ' οὔτε καὶ τοιοῦτο δραματολόγιον ἐξ ἐκλεκτῶν ἔργων ἀνεβιβάσθη ἀπὸ τῆς σκηνῆς μας. Εἰς πάντα τὰ ἔργα ἀναδεικνύεται ἀδιαμφισβήτητος πλέον ἡ δραματικὴ δεινότης τῆς δος Βερώνη καὶ τοῦ κ. Διονυσίου Ταβουλάρη, οἵτινες καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐπευφημοῦνται καὶ χειροκροτοῦνται παρὰ τοῦ κοινοῦ, τοῦ ἀθρόου συρρέοντος εἰς τὰς ἀπολαυστικὰς ταύτας καλλιτεχνικὰς ἑσπερίδας.

Ὁ κ. Παντόπουλος δὲ μὲ τὸ ἀμίμητον κωμικὸν τάλαντόν του κατέστη καὶ ἐδῶ δημοφιλέστατος, διαχέων φαιδρότητα καὶ χαρὰν εἰς τὰ πρόσωπα πάντων, οἵτινες ἀκούοντες αὐτὸν λησμονοῦν πᾶσαν βιωτικὴν μέριμναν καὶ λύπην, καὶ μόνον γελοῦν, τέρποντται, διασκεδάζουν, ἀπολαμβάνουν.

Τὸ λυπηρὸν εἶναι ὅτι εἴκοσι μόνον παραστάσεις θὰ δώσουν ἀκόμη ἐδῶ καὶ μετὰ ταῦτα ἀναχωροῦν εἰς Κάϊρον, ἔνθα καὶ παρὰ τῆς ἐκεῖ πολυπληθοῦς κοινότητος ἀναμένονται ἀνυπομόνως. Ὡς μανθάνομεν πλεῖστα θεωρεῖα καὶ θέσεις τοῦ θεάτρου Καΐρου εἶναι ἤδη ἐνῳκιασμένα, μεγάλη δ' ἀναπτύσσεται προθυμία παρὰ τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων, ὅπως ὅσῳ τὸ δυνατὸν μακροτέρα καταστῇ ἡ διαμονὴ τοῦ θιάσου Ταβουλάρη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ.

*Μία ἐξ Ἀλεξανδρείας ἀναγνώστρια.*

## ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Ὁ χειμὼν τέλος πάντων ἔκαμε καὶ ἐδῶ τὴν ἐπίσημον ἐμφάνισίν του. Ὁ οὐρανός μας εἶδε τὸ ὡραῖον γαλανόν, σαπφείρινον δῶμα του καλυπτόμενον ἀπὸ θαμβὴν καλύπτραν μολυβδοχρόων νεφῶν, τὰ ὁποῖα ἐν τῇ πολυπτύχῳ ἐξελίξεισιν, ἀφίνουν ποῦ καὶ ποῦ νὰ κατέρχωνται μέχρις ἡμῶν αἰγλήεσσαι καὶ παρήγοροι ἀκτῖνες ἡλίου. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐψυχράνθη αἰσθητῶς, καὶ ποῦ καὶ ποῦ σποραδικῶς αἱ καπνοδόχοι τῶν ἑστιῶν ἤρξαντο ἀναπέμπουσαι τολύπας φαιοῦ καπνοῦ, δείγμα τρανώτατον τοῦτο τῆς ἀνάγκης τεχνητῆς θερμάνσεως.

Τὰ δωμάτιά μας ἐστρώθησαν διὰ ταπήτων, τὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων ἐτέθησαν εἰς τὰς θέσεις των, τὰ θερμὰ φορέματα εἶναι ἤδη ἕτοιμα καὶ τὰ ἐπανωφόρια τὰ διὰ τὴν κυρίως χειμερινὴν περίοδον παραγγέλλονται ἤδη. Καὶ εἶναι ὡραῖα, γραφικά, μεγαλοπρεπῆ τὰ ἐπανωφόρια κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Ὄχι σφιγκτά, ὄχι προσαρμοζόμενα εἰς τὸ σῶμα, ἀλλ' εὐρύχωρα, μεγάλα, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐν εἴδει μεγάλων πελερινῶν, αἱ ὁποῖαι πίπτουν ὀλίγον ἀνωτέρω τῶν γονάτων, μὲ περιλαίμια ὀρθὰ ὑψηλὰ πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ μὲ περιλαίμια ταυτοχρόνως πλατύτερα πίπτοντα ἐπὶ τοῦ ἐπανωφορίου ἐν εἴδει μικροτέρων πελερινῶν. Ὅλα αὐτὰ στολισμένα ἢ μὲ γουναρικὰ ἢ μὲ πτερά. Αἱ ἔχουσαι ἀξίας γουναρικά, δύνανται νὰ τὰ χρησιμοποιήσωσι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀξιόλογα. Οἷου δήποτε σχήματος καὶ ἂν εἶναι τὸ ἐκ γουναρικοῦ περιλαίμιόν των δύνανται νὰ ἐξαρτήσωσιν ἀπ' αὐτοῦ πελερίναν πτυχωτὴν ἐκ βελούδου, ἐριούχου ἢ μεταξωτοῦ. Καὶ οὕτω ἔχουν ὡραῖον καὶ ἀξίας ἐπανωφόριον.

Ἐπειδὴ τὰ περιχόρμια τῶν φορεμάτων εἶναι πολὺ ἐστολισμένα καὶ τὰ περιχείρια πολὺ πλατέα, αἱ ζακέται δὲν θὰ εἶναι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς μεγάλην χρῆσιν, εἰ μὴ πλατύτεραι καὶ μακραὶ μᾶλλον τοιαῦται, ὅλως διόλου σακκοειδεῖς πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ διπλὴν σειρὰν μεγάλων κομβίων ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, χωρὶς νὰ κουμβώνωνται ποτέ, μὲ πλατὺ ἀνεστραμμένον περιλαίμιον καὶ πλατέα *ρεβέρ*.

Διὰ τὰς θερμοτέρας ἡμέρας φέρονται πολὺ μικραὶ πελερίναι ἐκ λεπτοῦ ὑφάσματος, αἱ ὁποῖαι ἀφίνουν νὰ διακρίνηται ὑπ' αὐτὰς τὸ γραφικὸν σχῆμα τοῦ περικορμίου καὶ πᾶσαι αἱ καμπύλαι τοῦ σώματος.

Ὡραῖαι τοιαῦται ἐπανωφόρια, ὡς ἄλλως τε καὶ ὡραιότατα νέα φορέματα, εἶδον ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τῆς κ. Ἀθηνᾶς Βιτσέντζου, ἥτις ἀναλαμβάνει διὰ τὰς ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πελάτιδάς της καὶ τὴν φροντίδα τῆς ἀγορᾶς τοῦ ὑφάσματος καὶ τῶν ἐξαρτημάτων, συνενοουμένη μετ' αὐτῶν κατόπιν ἀποστολῆς δειγματολογίου.

Αἱ τιμαὶ τοῦ ἐργοστασίου τούτου εἶναι τόσον μυθωδῶς εὐθηναὶ καὶ ἡ ἐργασία τόσον εὐσυνείδητος, ὥστε δικαίως προτιμᾶται πάντων τῶν λοιπῶν εἰς τὸ εἶδός του.

**Φιλόκαλος**

## ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

*Τὸ ἀνάγνωμα τοῦ κ. Βελλιανίτου.* Τὸ θέατρον ἐπὶ Ὄθωνος ὑπῆρξε τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Βελλιανίτης ἐπραγματεύθη μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ γλαφυρότητος καὶ καλλιεπείας τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ.

Κόσμος ἐκλεκτός, κόσμος ὡραῖος, κόσμος τῶν γραμμάτων καὶ τῆς Τέχνης κατέκλυζε τὴν αἴθουσαν καὶ τὰ θεωρεῖα, μετ' ἀδιαπτώτου δὲ ἐνδιαφέροντος παρηκολούθησαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὸ ἀνάγνωσμα, πλουσιώτατον εἰς εἰκόνας, εἰς χαρακτηρισμούς, εἰς ἱστορικὰ ἀνέκδοτα χαριέστατα, τερπνότατα, λίαν ἐνδιαφέροντα εἰς πάσας καὶ εἰς πάντας, ὡς ἀπεικονίζοντα τὸν βίον, τὰς ἕξεις, τὴν καλλιτεχνικὴν ἐξέλιξιν, τὰς καλλιτεχνικὰς ἐντυπώσεις καὶ ἀπαιτήσεις τῶν σήμερον γερόντων καὶ τότε νέων Ἀθηναίων.

Ἦτο πλήρης καὶ ἀρτία ἡ ἱστορία τοῦ θεάτρου ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῶν πρὸ τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως χρόνων, ἀπὸ τῶν ἐν Βουκουρεστίῳ πατριωτικῶν διδασκαλιῶν, τῶν ὁποίων μετέσχον καί τινες τῶν μετέπειτα ὁπαδῶν τοῦ Ὑψηλάντου μέχρι τῆς ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις θεάτρῳ Μπούκουρη παραστάσεως τοῦ «Elisis d' amore» ἣν διέκοψαν οἱ τουρκοβολισμοὶ τῶν ἐπαναστατῶν τοῦ 1862 κατὰ τὴν νύκτα τῆς 10ης Ὀκτωβρίου.

Ὁ κ. Βελλιανίτης ἐργαζόμενος εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν *Ἀθηνῶν ἐπὶ Ὄθωνος*, ἔργον ἱστορικὸν μεγίστης ἀξίας, παραθέτει ἀπὸ τοῦδε εἰς τὸ κοινὸν διὰ τοῦ *θεάτρου* του καὶ τῶν *Καφενείων* του δείγματα τῆς εὐσυνειδήτου καὶ ἐντέχνου φιλολογικῆς καὶ ἱστορικῆς ἐργασίας του, ἥτις θὰ ἀποτελέσῃ πλήρη καὶ αὐτοτελῆ εἰκόνα τοῦ βίου, τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν βίου.

## ΘΕΑΤΡΟΝ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΩΜΩΔΙΩΝ. Ἀληθὴς καλλιτεχνικὴ ἑορτὴ τελεῖται τὴν ἑσπέραν ταύτην ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν «Κωμῳδιῶν». Ἡ κ. Παρασκευοπούλου, ἣν τόσον ἐπεθύμησε τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν, καὶ ἥτις δικαιότατα ἀνεπαύετο μετὰ τόσους κόπους καὶ ἀγῶνας τῆς θερινῆς περιόδου, δίδει τὴν ἑσπέραν ταύτην μετὰ τοῦ ὑπὸ τὸν κ. Κοτοπούλην θιάσου τὴν *Γαλάτειαν* τοῦ Βασιλειάδου, ἔργον, ἐν ᾧ ἐξόχως διαπρέπει ἡ κ. Παρασκευοπούλου ὡς Γαλάτεια.

Τὴν συμπαθῆ καλλιτέχνιδα θὰ σπεύσῃ νὰ χειροκροτήσῃ ὅλη ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία τὴν ἑσπέραν ταύτην ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν «Κωμῳδιῶν», τοῦ ὁποίου τιμαὶ ὡρίσθησαν: Πρώτη θέσις πλατείας δρ. 2. Β' θέσις δρ. 1. Θέσεις ἐξέδρας δρ. 2 καὶ θεωρεῖα δρ. 8.

## ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΟΙΚΙΛΩΝ

Ὁ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ θεάτρῳ γαλλικὸς θίασος ἐξακολουθεῖ μετ' ἐπιτυχίας τὰς παραστάσεις του ἀναδιδάζων καθ' ἑσπέραν ὡραῖα κωμειδύλλια.

Μετ' ἐξαιρετικῆς δὲ ὅλως ἐπιτυχίας καὶ ἐπανειλημμένως κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐδιδάχθη τὸ χαριέστατον κωμειδύλλιον *Mr Choufleuri* restera chez lui! εἰς ὃ διακρίνονται οἱ κάλλιστοι ἠθοποιοὶ κ. κ. Blanvathin Lorin, καὶ Cherveaux καὶ αἱ κυρίαι Barrau καὶ Sybila.

Ὁ φιλοπρόοδος διευθυντὴς τοῦ θεάτρου τῶν Ποικιλιῶν κ. Ἀσλάνης εἶναι ἄξιος πάσης ἐκ μέρους τοῦ κοινοῦ ὑποστηρίξεως, ὡς καταστήσας τὸ θέατρόν του προσιτὸν εἰς τὰς οἰκογενείας καὶ κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ἔτι παραστάσεις.

Ἤδη προσελήφθη εἰς τὸν θίασον τοῦτον καὶ ὁ ἐκ τῶν σπανίων κωμικῶν μας κ. Χέλμης, ὅπως καὶ Ἑλληνικαὶ κωμῳδίαι δίδωνται ἐν αὐτῷ, καθισταμένων οὕτω τῶν ἑσπερίδων ποικιλωτάτων. Ὅ,τι δ' ἴδοις προξενεῖ ἀπὸ χθὲς ἔκπληξιν ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ποικιλιῶν εἶναι αἱ ὡραῖαι Ἀμερικανικαὶ φαντασμογορικαὶ παραστάσεις, περὶ ὧν ἐκτενέστερον προσεχῶς.

## ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Β. Κ. **Ἀθήνας**. Ἐλήφθησαν. Ὅταν λάβωμεν τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἴδωμεν θὰ ἐξηγηθῶμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. — Κον Δ. Μπ. **Γαλάζιον**. Ἐνεγράφησαν. Φύλλα πάντα ἀπεστάλησαν. — Κον Ν. Δ. Ν. Ἐλήφθησαν καὶ συνεμορφώθημεν εὐχαρίστως ὁδηγίας σας. Ἐὰν δὲν κατορθοῦμεν νὰ ἀπαντῶμεν ἀμέσως, τοῦτο συμβαίνει, διότι λαμβάνομεν πολλὰς ἐπιστολὰς καὶ αὗται τάσσονται καθ' ἡμερομηνίαν πρὸς ἀπάντησιν. Ἀδυνατοῦμεν δὲ νὰ ἀπαντήσωμεν εἰς ὅλας ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος.—Καν Μ. Ι. Μπ. **Πειραιᾶ**. Εὐγενῆς ἐπιστολή σας μετ' ἀντιτίμου ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐμενεστάτας κρίσεις περὶ ἐντυπώσεων ταξειδίου ὡς καὶ δι' ἐνθουσιώδη ὑπὲρ ἡμῶν αἰσθήματά σας.— Καν Μ. Σ. Σ. **Βιέννην**. Συμμορφούμεθα εὐχαρίστως ὁδηγίαις σας — Καν Ε. Μ. **Κέρκυραν** Δρ. 25 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἡμερολόγια ἀποστέλλονται εὐθὺς ἅμα ἐκτυπωθῶσι.— Καν Εὐ. Ν. Π. **Βουκουρέστιον**. Εἰς ρουμανικὸν χαρτονόμισμα ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. — Καν Μ. Λ. Εὐ. **Καβάλλαν**. Συνδρομαὶ μετ' ἐπιστολῆς σας ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἤδη τὰ φύλλα ἐμποδίζονται ἐν τοῖς ταχυδρομικοῖς γραφείοις τῆς Τουρκίας.—Καν Ο. Σκ. **Κέρκυραν** Τὸ πρόγραμμα τῆς Γυναικείας Ἑνώσεως δὲν ἐτυπώθη ἔτι. Εὐθὺς ὡς εἶναι ἕτοιμον θὰ σᾶς ἀποσταλῇ. Ἀγγελία Ἡμερολογίου ἐστάλη. — Καν Π. Σ. Β **Τσαγγαράδα** Ἐπιστολή σας μετ' ἀντιτίμου συνδρομῶν ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἡμερολόγια ἀποστέλλομεν. — Καν Μ. Κ. **Βατούμ**. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Καν Δ. Μ. **Ἀθήνας**. Βεβαίως καὶ αἱ νεάνιδες θὰ γίνωσι μέλη τῆς Γυναικείας Ἑνώσεως, ἐγγραφόμεναι εἰς τὸ φιλολογικὸν, καλλιτεχνικὸν ἢ φιλανθρωπικὸν τμῆμα. Αἱ ἐργασίαι τῶν τμημάτων θὰ δημοσιεύωνται διὰ τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν». — Κον Ι. Οἰ. **Κάφρ-ελ-Ζαγιάτ** Ἀγγελία μετὰ δέκα συνδρομητῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα Ἀπόδειξις ἀποστέλλεται καὶ πάλιν.—Καν Μ. Ο. **Κωνσταντινούπολιν**. Ἡ διευθύντρια τῆς «Οἰκιακῆς» χαίρει διότι διὰ τοῦ περιοδικοῦ της κατορθώσατε νὰ γίνητε καλὴ οἰκοκυρὰ καὶ νὰ εἶσθε ἐνήμερος πάντων τῶν ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ ὅτι διὰ τῶν ἐν αὐτῇ τεχνικῶν μαθημάτων ἐμάθετε νὰ ζωγραφίζητε χωρὶς διδάσκαλον. Σᾶς εὐχαριστεῖ δὲ διὰ τὰ θερμὰ συγχαρητήρια σας.—Καν Μ. Ψ. **Ἀργοστόλιον**. Εὐγενὴς ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 22 ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Νέαι συνδρομήτριαι ἐνεγράφησαν. Φύλλα καὶ Ἡμερολόγια ἀποστέλλονται. — Καν Π· Λ. **Λεμησσόν** Ἐπιστολή σας μετὰ συναλλαγματικῆς ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν περικοπὰς ἐκ τοῦ ἔργου σας. Περὶ ἐκδόσεως αὐτοῦ γράφομεν λεπτομερῶς, εὐθὺς ὡς ἀπαλλαγῶμεν τῶν φροντίδων τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ Ἡμερολογίου. — Καν Α. Β. Κ. **Σμύρνην**. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Κας Α. Ν. Ο. **Πειραιᾶ**, Α. Ε. Δρ. **Ζαγαζίκιον**, Κ. Π. **Ἀθήνας**, Χρ. Λ. **Καλάμας**, Ε. Α. Δ. **Πάρον**, Π Γ. Π. **Σπαρτέα** (Κεφαλληνίαν), Κ.Δ.Κ. **Βῶλον**, Β. Μ. **Βῶλον**, Ε. Ν. **Βῶλον**, Μ. Σ. Ρ. **Λευκάδα**, Ρ. Ντ. **Ζάκυνθον**. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Εἰς ὅσας δὲν προφθάνομεν νὰ ἀπαντήσωμεν σήμερον ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν ἐπιστολῶν, ἀπαντῶμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

## ΣΥΝΤΑΓΗ

**Κρέας μὲ κάστανα.** Κοκκινίζετε εἰς τεμάχια μὲ βούτυρον, πρόσβειον κρέας, προσθέτουσα καὶ ἓν μικρὸν κρόμμυον. Ἰδιαιτέρως καθαρίζετε τὰ κάστανα, τὰ καβουρδίζετε εἰς τὸ καρβουδιστήρι, ὅταν ξεφλουδίζωνται ἀπὸ τὸν ἐσωτερικὸν φλοιόν των καὶ εἶναι ψημένα τὰ ἀποσύρετε. Προσθέτετε εἰς τὸ κρέας σας ὀλίγην τομάταν καὶ τὸ ἀνάλογον ὕδωρ. Ὅταν μισοψηθῇ ρίπτετε τὰ κάστανα καὶ μίαν μικρὰν κουταλιὰν ζάχαριν, καὶ τὰ ἀφήνετε νὰ σιγοψηθοῦν ὅλα μαζῆ.

## ΤΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Τ' ἀπαστράπτοντα Ρωσσικὰ βελοῦδα καὶ τὰ Οὐράνια τόξα τὰ τόσον θαυμασθέντα κατὰ τὸ παρελθὸν φθινόπωρον καὶ τὸ θέρος διεδέχθησαν ἤδη χρωματισμοὶ βαθεῖς καὶ σχέδια ἀρχαϊκὰ· ἐγκατελείφθησαν δ' αἱ πλούσιαι καὶ ποικιλώταται γαριτοῦραι τῶν τελευταίων ἐτῶν ὑποχωρήσασαι εἰς τὸ ἁπλοῦν βελοῦδον.

Εἴς τι τῶν προηγουμένων φύλλων σας ἀνέγνωσα τὰς ὑπὲρ τοῦ Ἑρμείου συστάσεις σας καὶ ἐκ περιεργείας μετέβην· μέχρι τοῦδε ἐκ προκαταλήψεως οὐδέποτε εἰσηρχόμην εἰς τὸ Κατάστημα τοῦτο διότι τὸ ἐθεώρουν ἀκριβόν, ἀλλ' ὀφείλω ἤδη ν' ἀνομολογήσω τὴν ἀπάτην μου.

Ἠγόρασα φόρεμά τι τὸ ὁποῖον μοὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ ἐξετάσω τὸ πλεῖστον τῆς συλλογῆς τῶν ὁρασμάτων διὰ γυναικεῖα φορέματα: ἡ ἐκλογὴ εἶναι μεγάλη εἰς χρωματισμοὺς καὶ σχέδια καινοφανῆ αἱ δὲ ποιότητες ἄριστα· ἄμεμπτος καλαισθησία διακρίνει καὶ αὐτὰ τὰ ὁράσματα τὰ τιμώμενα 45 ἕως 60 λεπτὰ κατὰ πῆχυν, τῶν ὁποίων ἡ ποικιλία εἶναι μοναδική.

Βελοῦδα ὑπάρχουσιν εἰς τόσους χρωματισμούς, ὥστε πιστεύω ὅτι καὶ ἡ μᾶλλον ἰδιότροπος ἐξ ἡμῶν δύναται νὰ εὕρῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ καὶ εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικάς, ὁμολογουμένως.

Ἦτο πολὺς συγχρόνως ὁ κόσμος εἰς τὸ τμῆμα τοῦτο ἐπωφελήθην δὲ τῆς περιστάσεως ἣν μοὶ παρεῖχε κυρία γνωστή μου ἐκ Βώλου ἀγοράζουσα μεταξωτά, ἵνα ἴδω καὶ ταῦτα· περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἡ ποικιλία ἦτο ἐφάμιλλος τῆς καλαισθησίας, οἱ χρωματισμοὶ ὅλως νέοι γλυκεῖς καὶ σεμνοί, αἱ γαριτοῦραι ἔκλεκται καὶ καινοφανεῖς. Ἐπλησίασεν ἤδη ἡ μεσημβρία ὅτε ἀπῆλθον ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μεταβῶ πάλιν λίαν προσεχῶς.

**Lucienne**





# Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

— Νόστιμος πρότασις!

— Ἀρνεῖσθε;

— Ὄχι. Ἀλλὰ ἐνόμιζα ὅτι εἴμεθα ἤδη φίλοι.

— Ναί, ὅλως ἐπιπολαίως, ὅπως εἶσθαι φίλος καὶ μὲ τὴν Σιβύλην, καὶ μὲ τὴν Φράγκαν καὶ μ' ὅλους ὅσους γνωρίζετε. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἐννοῶ τοιαύτην φιλίαν.

Τρομερὸς ἄνθρωπος ἦτο αὐτὴ ἡ Τερέζα.

Ἔθετε ἀποτόμως τὸν Ἀνδρέαν εἰς θέσιν δυσκολωτάτην.

Οὗτος ἠγωνίζετο ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐκ τῶν λόγων της ἐντύπωσιν.

Ἐκείνη ἐξηκολούθησε.

— Μὴ μὲ κρίνετε ἀπὸ τὰ κατ' ἐπιφάνειαν. Ἔχω πολὺ θερμὸν χαρακτῆρα, ἐνθουσιάζομαι εὔκολα καὶ φθάνω ἀμέσως μέχρι τῶν ἄκρων· κατὰ βάθος ὅμως κακὴ δὲν εἶμαι, καὶ ἄν τις, χαίρων τὴν ἐμπιστοσύνην μου, ἀνελάμβανε νὰ μὲ καθοδηγῇ καλῶς, νομίζω ὅτι θὰ ἐγινόμην ἀκόμη καλητέρα.

«Θέλετε νὰ εἶσθε δι' ἐμὲ ὁ φίλος, ὁ σύμβουλος, τοῦ ὁποίου αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην;

Καὶ χωρὶς νὰ τῷ δώσῃ καιρὸν νὰ ἀπαντήσῃ, προσέθηκε:

— Ἐλᾶτε, δεχθῆτε, θὰ κάμετε τὸ καλόν, καὶ εἶμαι τόσον δυστυχής!

Ὁ νέος ἀνεπτερίχασε.

— Σεῖς, δεσποινίς; Δυστυχὴς εἶσθε σεῖς; εἶνε δυνατόν;

— Δυστυχῶς μὲ κατέχει μεγάλη λύπη, πολὺ μεγάλη.

Καὶ ἐγείρουσα αἴφνης τὴν κεφαλήν, ἐπανέλαβε.

— Νὰ σᾶς εἰπῶ... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἰς κανένα δὲν ὠμίλησα ποτὲ περὶ τούτου. Μὲ σᾶς ὅμως, τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Δὲν εἰξεύρω τί μὲ ὠθεῖ νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ τὰ μυστικά μου Θὰ μὲ συμβουλεύσετε.

Ὁ Ἀνδρέας ἐφάνη ὡσὰν νὰ ἤθελε μᾶλλον ν' ἀποφύγῃ τὰς τοιαύτας ἐκμυστηρεύσεις, οὔτω ἐξ ἀπροόπτου γινομένας. Ἀλλ' ἂν καὶ τὸν ἐστενοχώρει τοῦτο, δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ σκεφθῇ νὰ τὸ ἐμποδίσῃ.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν τὴν εἶχεν ἴδῃ, ὅλη ἡ καρδία του εἶχε προσηλωθῆ πρὸς τὴν λαμπρὰν ἐκείνην νεάνιδα, τὴν ἔχουσαν ὡραιότητα βασιλίσσης καὶ βλέμμα ἀγνὸν ἀκάκου παιδός

Καθ' ὅσον ἔκτοτε τὴν ἔβλεπε, καὶ τὴν ἔβλεπε συχά, κατὰ τοσοῦτον ηὔξανεν ἡ ἐντύπωσις καὶ ἐχρειάζετο νὰ καταβάλῃ μεγίστην θέλησιν, ὅπως κατορθόνῃ νὰ μὴ παρατηρηθῇ ἡ μεχρὶ λατρείας ἀγάπη του πρὸς τὴν Τερέζαν.

Ἤδη ἤρχετο πρὸς αὐτὸν ἡ νεᾶνις ἐκείνη καὶ τῷ ἔλεγεν ὅτι εἶνε δυστυχής. Ποῦ νὰ εὕρῃ τὴν γενναιότητα, ἥτις ἀπηγεῖτο διὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐκμυστηρεύσεις της; Πῶς νὰ ἀρνηθῇ νὰ γίνῃ σύμβουλος καὶ φίλος της;

Εἶχον ἀνεπαισθήτως ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου εὑρίσκοντο τὰ ἐργαλεῖα τοῦ πειράματος.

Ἐπροχώρησαν εἰς σύδενδρα μέρη τοῦ παραδείσου, ὅπου ἠδύναντο νὰ ὁμιλῶσι χωρὶς φόβον νὰ τοὺς ἀκούῃ κανείς.

Ἡ Τερέζα ἐκάθησεν ἐπὶ ξυλίνης ἕδρας, ἣν περιέβαλλον πρασιαί, ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ἣν ἡδέως ἀρωμάτιζε ἡ ὀσμὴ τῶν ἀνθέων αἰγοκλήματος.

Ἀμέσως τότε ἐξηκολούθησε:

— Ὦ! ναί, ναί, φίλε μου ἔχω μίαν λύπην πολὺ μεγάλην. Εἶμαι ὅλως διόλου μόνη εἰς τὸν κόσμον. Δὲν ἔχω εἰς ποῖον νὰ λέγω ὅ,τι μὲ θλίβει.

— Καὶ ἡ μητέρα σας! καὶ ἡ μὶς Ἀνδρισύ! καὶ ἡ δεσποινὶς Φράγκα!

— Ὦ! εἰς τὴν Σιβύλην καὶ εἰς τὴν Φράγκαν δὲν λόγους ἰδιαιτέρους, οὔτε θέλω, οὔτε δύναμαι νὰ τοὺς κάμω λόγον περὶ τῆς θλίψεώς μου.

— Ἀλλά, τέλος, ἡ μητέρα σας;...

Ἡ Τερέζα ἔκλινε χαμαὶ τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε:

— Ἐξ αἰτίας της εἶμαι τόσον λυπημένη καὶ δυστυχής.

— Προσέχετε, εἶπεν ἀμέσως ὁ Ἀνδρέας, τὸν ὁποῖον μεγάλως ἐτάραξαν οἱ λόγοι οὗτοι· Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ κρίνωμεν τοὺς γονεῖς μας.

— Δὲν κρίνω, ἐψέλλισεν ἡ Τερέζα. Συμβαίνει κάτι τι ἄλλο. Κάτι τι τὸ ποῖον μὲ κάμνει νὰ ὑποφέρω δεινῶς καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσητε, ἂν δὲν διηγηθῶ πρῶτον τινὰ παλαιὰ συμβάντα.

— Εἰπέτε, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας. Σᾶς ἀκούω.

— Ὅταν ἡ Φράγκα ἔγινε ἑννέα ἐτῶν καὶ δώδεκα ἐτῶν ἐγώ, ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ μας ἀνεχώρησαν εἰς τὴν Ἀβάναν καὶ μᾶς ἀφῆκαν μὲ τὴν Σιβύλην εἰς Παρισίους.

«Καὶ αἱ δύο πολὺ ὀλίγον εἴχομεν λυπηθῆ διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ πατρός μας, ὁ ὁποῖος δὲν μᾶς ἔδωκέ ποτε δείγματα μεγάλης ἀγάπης, καὶ οὔτε ἐφρόντισε ποτὲ δι' ἡμᾶς.

«Ἡ ἀπομάκρυνσις ὅμως τῆς μητρός μας ἦτο δι' ἡμᾶς θλῖψις καὶ ἀπελπι-

**Πρὸς τὰς κ. ἀναγνωστρίας μας.**

Χάριν τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ συνδρομητριῶν, ὧν τινες τηλεγραφικῶς μᾶς εἰδοποίησαν νὰ τὰς ἀναμείνωμεν διὰ τὴν ἀρίθμησιν τῶν Ἡμερολογίων, παρατείνομεν τὴν διορίαν τῆς προπληρωμῆς μετὰ δικαιώματος λαχείου μέχρι 1ης Δεκεμβρίου.


ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Η «ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ»

**ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΕΡΟΥΔΑΚΗΣ**

**Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.** *Πλατεῖα τῶν προξένων*

(Παραπλεύρως τοῦ καταστήματος Mayer)

Καὶ διὰ τὰς οἰκογενείας αὐτὰς εἶναι συμφερώτερον νὰ προμηθεύωνται τὰ γεύματά των ἐκ τοῦ ἐξαιρέτου τούτου ἑστιατορίου, ἐν ᾧ ἡ τελειότης ἐν τῇ μαγειρικῇ τέχνῃ ἁμιλλᾶται πρὸς τὴν καθαριότητα, τὴν προθυμίαν καὶ τὴν περιποίησιν. Διὰ τοὺς ξένους, διὰ τοὺς μὴ ἔχοντας οἰκογενείας, ἐδῶ ἀκριβῶς εὑρίσκουν ἐντελῆ οἰκογενειακὴν μαγειρικὴν Ἑλληνικὴν καὶ Γαλλικὴν εἰς τιμὰς κατωτέρας παντὸς συναγωνισμοῦ.

HOTEL CONTINENTAL

**Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Πλατεῖα Μεχμὲτ Ἀλῆ**

*πρώην Ξενοδοχεῖον Εὐρώπης*

Διὰ τοὺς χάριν τοῦ κλίματος μεταβαίνοντας εἰς Ἀλεξάνδρειαν κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας, διὰ τοὺς περιηγητὰς ἢ τοὺς χάριν ὑποθέσεών των μεταβαίνοντες εἰς τὴν Εὐρωπαϊκωτάτην ταύτην πόλιν τῆς Αἰγύπτου, συνιστῶμεν θερμῶς τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Θεοδώρου Νικολαΐδου διευθυνόμενον ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ξενοδοχεῖον.

Εὑρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Συνοικίας, εἶναι διεσκευασμένον μετὰ πολυτελείας μοναδικῆς, ἐν ᾧ εὑρίσκει τις ἐνταύτῳ πλήρη καὶ τελείαν Ἀγγλικὴν οἰκογενειακὴν εὐμάρειαν.

Ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ πρώην ἀρχιμάγειρος τοῦ Ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου κατέχει τὸ μυστήριον τῆς Λουκουλείου μαγειρικῆς, ἣν ἔχει εἰσαγάγει εἰς τὸ ἑστιατόριον τοῦ ξενοδοχείου του.

Καθαριότης ἄμεμπτος, περιποίησις πρόθυμος ἀντὶ 10 μόνον φρ. χρ. καθ' ἑκάστην, συμπεριλαμβανομένων εἰς αὐτὰ τροφῆς, δωματίου καὶ ὑπηρεσίας.

ΑΓΝΟΝ ΚΟΝΙΑΚ ΣΤΑΦΥΛΗΣ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΡΜΠΑΡΕΣΟΥ

**ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ**

Τὸ Ἑλληνικὸν Κονιὰκ τῶν ἐν Πειραιεῖ ποτοποιῶν Ἀδελφῶν Μ. Μπαρμπαρέσου, τῶν ὁποίων ὁ μέγας Βιομηχανικὸς Οἶκος χρονολογεῖται ἐκ πατρικῆς διαδοχῆς ἀπὸ τὸ ἔτος 1840, (ἐκτὸς ψευδῶν ρεκλαμῶν, ἀναληθῶν, βραβείων, καὶ ἀσήμων πιστοποιήσεων) εἶναι τὸ ἀγνότερον καὶ γνησιώτερον ἐκ σταφυλῆς ἐχέγγυα δὲ αὐτῶν εἶναι ἡ πολυετὴς ἐμπειρία, ἡ παλαιότης, καὶ τὰ ἐπίσημα βραβεῖα τῶν Ἑλληνικῶν ἐκθέσεων τῶν ἐτῶν 1875, 1888, ὡς καὶ τῆς ἐν Παρισίοις τελευταίας Παγκοσμίου τοῦ 1889.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν καὶ παραγγελίαν ἀπευθυντέαν πρὸς τοὺς ἰδίους ἐργοστασιάρχας ἐν Πειραιεῖ.

ΠΛΕΚΤΗΡΙΟΝ

ΣΤ. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, ΠΡΩΗΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΟΥ

*Ὁδὸς Φωκίονος ἀρ. 15. Πάριδος ὁδοῦ Ἑρμοῦ πλησίον Κατελούζου.*

Τὰς φλανέλας σας διὰ τὸν χειμῶνα, τὰ ἓξ ὡραίου μερινοῦ μαλλιοῦ πλεκτὰ μισοφόρια σας, τὰς μαλλίνους λεπτοφυεῖς καὶ μαλακὰς περικνημίδας σάς, τὰ ἐκ φλανέλας ἕτοιμα ἐν γένει ἀσπρόρρουχα ὡς καὶ τὰ ἐκ φιλδικὸς τοιαῦτα ἰδίᾳ περικόρμια, cache-corsets καὶ ,ὅτι ἄλλο ἡ πλεκτικὴ δύναται νὰ ἐπινοήσῃ ἐν πλήρει τελειότητι εὑρίσκετε εἰς τὸ κατάστημα Στ. Ταμπακοπούλου, εἰς τιμὰς μυθωδῶς εὐθηνάς.

Ὅτι παλαιὰ μάλλινα ἔχετε νὰ ἐπιδιορθώσητε, κάλτσες φλανέλας ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο, ἀποταθῆτε εἰς τὸ αὐτὸ κατάστημα. Ἐκτελεῖ τάχιστα πᾶσαν ἐπιδιόρθωσιν καὶ σᾶς ἀποδίδει πράγματα ἄχρηστα ὡς ἐκ τῆς φθορᾶς ἐντελῶς καινουργῆ.

ΤΙΜΑΙ ΜΕΤΡΙΩΤΑΤΑΙ

Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

**ΚΕΔΙΒΙΕ**

*Γνωστοποιεῖ ὅτι·*

Αἱ ἀναχωρήσεις τῶν ἀτμοπλοίων αὐτῆς ἐκ Πειραιῶς κατ' εὐθεῖαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν θέλουσι λαμβάνει χώραν προσωρινῶς μὲ ἐλευθέραν κοινωνίαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀντὶ τὴν Παρασκευὴν ἑκάστην Τρίτην ὥραν 4ην μ. μ. ἀπὸ τῆς 23 Νοεμβρίου, 5 Δεκεμβρίου 1893.

Σημ. τὴν Τρίτην καὶ Κυριακὴν δὲν πληρόνονται ἐπιταγαί.


σία! Ποτέ, τῷ ὄντι, δὲν θὰ εἴδητε τόσον τελείαν γυναῖκα, τόσον φιλόστοργον. Δὲν ἔζη ἢ δι' ἡμᾶς, διὰ νὰ μεριμνᾷ καὶ νὰ φροντίζῃ νυχθημερὸν περὶ ἡμῶν.

«Ὡς σᾶς εἶπον, ἐγὼ ἤμην δωδεκαετὴς τότε, καὶ τὴν ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα ὡς νὰ τὴν εἶδον χθές.

«Ἡ ἀπουσία της ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ τρεῖς μῆνας· διήρκεσεν ὅμως δύο ἔτη!

«Ὅταν ἐπέστρεψεν, ἐπαρουσιάσθη ἀλλόκοτον φαινόμενον.

«Ἡ Σιβύλη, ἐγώ, οἱ ὑπηρέται ὅλοι, ἡ νονά μας, ἡ κυρία Γιακῶβσεν, περὶ τῆς ὁποίας θὰ μᾶς ἠκούσατε πολλάκις νὰ ὁμιλῶμεν, τέλος καὶ ἡμεῖς καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἀνεγνωρίσαμεν τὴν μαμᾶν καὶ τὴν ὑπεδέχθημεν πανηγυρικῶς. Ἡ Φράγκα ὅμως, ἡ μόνη αὐτή, δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν φιλήσῃ, διότι, ἔλεγε, δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ μαμά.

Ὁ Ἀνδρέας ἀνεπήδησεν ἔκπληκτος.

— Πῶς; εἶπε. Τί πράγματα μὲ λέγετε;

— Περιμένετε, ἀπήντησεν ἡ Τερέζα. Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη. Ὁσάκις τότε ἡ κόμησσα δὲ Γοσεβὲλ ἀπεπειράθη νὰ ἐναγκαλισθῇ καὶ νὰ θωπεύσῃ τὴν Φράγκαν, αὕτη ἀπήντα πάντοτε μὲ ἡ γνωστήν σας ἰσχυρογνωμοσύνην της, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἄλλου εἴδους ὀργῆς ἀκόμη.

«—Φύγε! δὲν εἶσαι ἡ μαμά μου!

«Τὴν ἑσπέραν δὲ τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας ἡ Φράγκα προσεβλήθη βαρέως ὑπὸ ἐγκεφαλικῆς ἀσθενείας.

«Ἡ μήτηρ μας καὶ ἡ Σιβύλη τὴν ἐπεριποιήθησαν μετὰ ἴσης ἀφοσιώσεως.

«Ἤλπιζον ὅτι ἅμα παρέλθῃ ὁ κατέχων αὐτὴν πυρετὸς θὰ παρήρχετο καὶ αὐτὴ ἡ τρέλλα της, ὡς ὠνόμαζον τὴν ἐπιμονήν της ἐκείνην.

«Τίποτε ὅμως.

«Τότε, ἐπειδὴ ἡ Φράγκα ἐξηκολούθει νὰ ἀποστρέφεται τὴν μαμᾶν, ἡ Σιβύλη ὑπῆγε εἰς συνάντησιν τῆς κυρίας Γιακῶβσεν, τῆς νονᾶς μας, ἡ ὁποία ἐξήσκει πάντοτε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς μου

«Ἡ βαρώνη, καίτοι μαθοῦσα παρὰ τῆς Σιβύλης τί ἰδέας εἶχεν ἡ Φράγκα, τὴν ἀνεγνώρισε καὶ αὐτὴ τὴν μητέρα μου, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἡλικίας της καὶ ὑπερηγάπα.

«Ἐπροσπάθησε αὕτη νὰ πείσῃ διὰ τοῦ λόγου τὴν Φράγκαν, κατώρθωσε δὲ μόνον νὰ τῇ ἐπιβάλῃ νὰ παύσῃ διατεινομένη ὅτι δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ μαμᾶ μας καὶ φερομένη πρὸς αὐτὴν ἀποτόμως.

«Ἡ ἀδελφή μου κατ' ἐπιφάνειαν μόνον ἐφάνη εὐπειθής· πράγματι ὅμως ὑπῆρξε ψυχρὰ ὡς πάγος εἰς τὴν κόμησσαν δὲ Ρυσεβέλ ἦτο δὲ πάντοτε καὶ τώρα δὲ ἀκόμη εἶνε καταφανὲς ὅτι οὐδέποτε παρῃτήσε τὰς πρώτας ἰδέας της.

— Πολὺ πορᾶδοξον εἶνε τῇ ἀληθείᾳ τοῦτο, ἐψέλλισεν ὁ Δαντζαλοῦ. Εἰς ἃ δέ, δεσποινίς, τί ἐντύπωσιν σᾶς ἔκαμνον αἱ τοιαῦται σκέψεις τῆς ἀδελφῆς σας. Σεῖς τί ἐκάματε;

— Ὦ! ἐγὼ ἐπίστευσα ἀμέσως ὅτι ἡ Φράγκα παρελογίζετο, καὶ ἠγάπων τὴν μαμᾶ καὶ τότε ὅπως τὴν ἠγάπων καὶ πρὸ τοῦ ταξειδίου της, δηλαδὴ μέχρι τρέλλας.

«Ἀλλὰ καὶ ἐκείνη δὲν εἶχε ἀλλάξει. Ἐδεικνύετο πρὸς ἡμᾶς ὅσον καὶ κατὰ τὸ παρελθόν πλήρης στοργῆς.

«Δὲν ἐβράδυνεν ὅμως νὰ φέρῃ μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὸν τρόπον της τοῦ ζῆν, καθὼς καὶ εἰς τὸν οἶκον ἡμῶν·

«Ἐνῷ πρότερον ἐξήρχετο σπανίως καὶ ἦτο ὅλος ἀφιερωμένη εἰς ἡμᾶς, μᾶς ἀφῆκεν αἴφνης ὅλως εἰς τὰς φροντίδας τῆς Σιβύλης, ἐκείνη δὲ ἤρχισε νὰ τρέχῃ εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ τὰς διασκεδάσεις μέχρι τοσούτου, ὥστε συνέβαινε νὰ παρέλθωσι καὶ ἑβδομάδες ὁλόκληροι, καθ' ἃς μᾶς ἔβλεπε μόνον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

«Ἐγὼ εἶχα σχηματίσει τὴν ἰδέαν ὅτι ὅλα ταῦτα ἦταν συνέπεια τῆς πρὸς αὐτὴν ψυχρᾶς συμπεριφορᾶς τῆς Φράγκας, δι' αὐτὸ δὲ ἤμην κάπως δυσηρεστημένη κατὰ ταύτης, ὡς γινομένης αἰτίας νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ ἡμᾶς ἡ μήτηρ ἡμῶν.

«Τὴν τοιαύτην πεποίθησίν μου ἐνίσχυσε καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι καθ' ὅσον ἐμεγαλώναμεν, ἡ κόμησσα ἐφαίνετο ὑπερήφανος δι' ἐμέ, καὶ μὲ ἔπαιρνε παντοῦ μαζῆ της, καὶ τοῦτο, χωρὶς νὰ τὸ κρύπτῃ, διὰ νὰ μὴ ἐπηρεάζωμαι ἀπὸ τὴν Σιβύλην καὶ ἀπὸ τὴν Φράγκαν.

«Περίεργον ὅμως εἶνε ὅτι τὸ τοιοῦτον ἂν καὶ μὲ κατεμάγευσε κατ' ἀρχάς, συνετέλεσεν ὅσον οὐδὲν ἄλλο νὰ ἀνοίξῃ ἄβυσσον μεταξὺ ἡμῶν.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας.

Ἡ Τερέζα ἠρυθρίασεν ἐπαισθητῶς.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς δώσω ἐξήγησιν φίλη μου. Τοῦτο μὲ στενοχωρεῖ πολύ, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου αἰσθάνομαι ὅτι πρέπει νὰ τὸ γνωρίζετε ὅλοι.

«Λοιπόν! Ἐν τῇ συμπεριφορᾷ της, ἐν τοῖς τρόποις της, ἐν ταῖς ἰδέαις ἃς ἑκάστοτε ἐξέφραζεν ἐνώπιόν μου ἡ κόμησσα, εὕρισκον ἄπειρα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀπεδοκίμαζον εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν.

«Δὲν εἶχον λησμονήσει τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς τὰς ὁποίας πρὸ τεσσάρων μόλις ἐτῶν εἶχον τοσάκις ἀκούσει ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς μητρός μου.

«Πῶς ἡ τόση μεταβολή; ἦτο δυνατὸν νὰ ἠλλαξεν ἠθικῶς εἰς τοιοῦτον βαθμόν;

(ἀκολουθεῖ)